

Kardos Ferenc

hajnali

Így álmodunk:
Folyók, füvek, fák,
bokrok, odvak, madarak,
és a sárgán füstölő nap
mint esőcseppeken préseli át
a hajnali harmat illatát:

De fölriadunk: Nagy Testvérek
ólmos keze szorít, simogat,
napvér és háborúszag
csap szemünkbe, kávéba
menekülő lehetünk már
nem anima, csak hörgés,

már nem könyörgés,

s az üveglakokon nincsenek
Istenhez engedő rések...

Feléd...

Feléd fordulok. Bőrödön ring
az éj. Hófehér álmra várok.
Suttognak körülöttem a szentek
és pusmognak a boszorkányok.

Közelébb hajlok: Szavuk nem értem:
Átkoznak? Imádkoznak értem?

S imájuk csöndes, lassú, tiszta dal?
S átkuk fogak közül kizörgő zaj?

Nem érintlek:
ne sértsek senkit.
Csak hallgatom válaszaid
s közben a fekete homokból
kigőzölög az álmom.

Szemem se kell nyitnom:
arcodat látom.

Új messiás

Megtörte a kenyeret,
de elmorzsált az a marokban.
A fáradt ujjak közül földre
pörgött aranyló darabokban.

Ajkához emelte a kupát,
s elejét mormolta hosszú imáknak.
De a bor bevérezte az asztalt.
Sebessé marta a szűz ruhákat.

A tanúk vártak a szóra -
de csak csöndet lehelt a mester.
Zokogását fojtogatta
falatnyi kenyérbelekkel.

Ölelés

Ölöllek. S nincs több
mondanivalóm.
Nincs más, nincs teljesebb.

A mondatok csonka tornyai
alatt törékeny árnyékok játszanak,
s ahogy röppenő galambok
szárnyából a toll,
földre ereszkedik egy-egy
bánat a mi röptünkből is.
De még kezében tart az ég.

S néha elkapjuk egymás
tekintetét, mint karvaly a
gyöngye húst.
Vagyunk mint odúk,
hová be-be csapsz,
be-be csapok
kapkodón, éhesen,
könyörögve: Etesz még.

Szorítlak, s nincs
vigasztalóbb tettem,
nincs igazabb.